

לא כולנו יודעים להתמסר להנאה, ולגלות אותה בהתרחשותה ולא להסתכל עליה כנוסטלגיה. כשיודעים, לדעתי לפחות, זה סוד ההרמוניה של האדם עם עצמו ועם הסביבה כי אלוהים ברא אותנו להנאות, ופרש המון יופי וטוב סביב.

אבא שלי קיבל אותי כמו שאני, הדברים שעשיתי תמיד היו נכונים בעיניו, ושירי גיל ההתבגרות שקראתי באוזניו לפחות, היו מעניינים ורגישים. הוא מיד התאהב בעוזי כשפגש בו לראשונה והילדים שלי מוצלחים מאד בעיניו. הביקורת שלו היתה עם המון אהבה ונתינה, וגרמה תמיד לתוצאות טובות.

אבא יחסר לי כחבר טוב, כאיש נעים, כמישהו שכיף לשתף אותו בחוויות כי הוא לא מקנא אלא מתעשר בזכותן. תמיד ישאר בעיני כאדם נמרץ, פעלתן, שואף לשלמות ויודע לומר: הנה הגעתי למה שרציתי ועכשיו זמן להנאות.

אהבתי אותך כל-כך. שלום לך.

שולמית (הבת).

היום - יומיים לפני תשעה באב, אנחנו מלווים למנוחת עולם את אבא שלי, שנולד ביום כיפורים, לפני 82 שנה. אני עצובה משום שהוא לא רצה לנוח. אנחנו עכשיו שמים רגבי עפר על המון תכניות שלא תוכלנה להתבצע, והוא רצה כל-כך...

במדינה הקשה היפה והאהובה הזו, שמשכלת ילדים בני 18 גיל כמו של אבא שלי הוא מבוגר, אבל בשביל כל התכניות שלו וכל המרץ שהיה לו להגשימן - הגיל הכרונוולוגי בכלל לא היה מדד.

קשה לבת לסכם ולומר מה נתן לה אביה, מה לימד ומה הוריש וקשה יותר כשהכל טרי כל-כך ובכלל לא התכוונתי לסכם ובכל זאת - אנסה.

אני חושבת שהכי איפיינה אותו, ההנאה שידע לשאוב מכל דבר. הוא נהנה כשאכל, ונהנה כשצפה בטלוויזיה, נהנה כשמע מוזיקה ונהנה כשטייל.

אבל המשמעות עמוקה יותר. הוא סירב לעשות מה שהוא לא נהנה ממנו. מעולם לא הקשיב למוזיקה שלא היתה ממש טובה לטעמו, וכך היה ברור גם באוכל ובטיוולים, ומצד שני - שקע כולו - כאן ועכשיו בדברים הגורמים לו הנאה - כצילום - שזו היתה ממש אהבת חייו, לימוד העברית ומשימות בניה שלקח על עצמו.

כדי להנות ממהשהוא, היה על הדבר להיות מושלם והיה שווה לו להשקיע שעות רבות, עמל וכסף כדי להשיג זווית טובה יותר לצילום, או פיתוח כזה לתמונה שאיכותו תספק אותו. הוא התפשר רק על דברים לא חשובים.